

Déu meu Senyor: a Vós prec feu-me orb!

Déu meu Senyor: a Vós prec feu-me orb,

si la pietat vostra encara meresc.

De tot dolor és el que preferesc,

jatsia es fes per un malastruc corb.

Sols fosques nits em donen ja consol,

car per a mi tenebra m'és plaent

i visc tranquil fins veure el sol ixent.

Déu meu Senyor: no vull més veure el sol!

Engir de mi tothom és invident.

Caminen tots però no saben a on,

mes veure'l puc, jo l'abisme pregon

cap on fan cap els pobres malcients.

Si els obro els ulls, no assagen a comprendre,

però si ho fan, a voltes és pitjor.

De tots els folls em tenen pel major

i hesiten pas a voler-me'n reprendre.

Tot té llur món mateix i igual color:

de nit, de dol, de mort.

Però en raó no cerquen pas conhort,

car realment no coneixen dolor.

Feliços són? Esser-ne és mon delit;

sempre més fosc, i no només de nit...

Déu meu Senyor! Vostra mà benvolent

no dubti més com fet he jo llarg temps!